

[Socialministeren.]

børn. Om en ændring i grænsens almindelige niveau er der altså ikke tale.

Jeg vil meget understrege, at forslaget om at nyordne sygeforsikringen for de personer, hvis indtægt er over den fastsatte grænse, ikke er begrundet i nogen utilfredshed med den måde, hvorpå fortsættelsessygekasserne hidtil har varetaget de opgaver, som den nuværende ordning har henlagt til dem. Lovforslagets begrundelse er alene ønsket om en enhedsordning inden for den offentlige sygeforsikring, og i denne må opgaverne gå over til sygekasserne.

Den naturlige udvikling må derfor være, at B-grupperne simpelt hen træder i stedet for fortsættelsessygekasserne, således at der finder en overførelse sted fra disse til sygekasserne af deres medlemmer, administrationskontorer, arkiver, personale, pensionsforpligtelser o. lign. samt af de reservefunds, som er opsamlet til fordel for denne befolkningsgruppes offentlige sygeforsikring.

Dette forhold vil jeg omtale og begrunde noget nærmere.

Fortsættelsessygekasserne er oprettet efter et initiativ fra sygekassernes centralforeninger, og de har hele tiden virket i nøje samarbejde med sygekasserne. Loven afgrænser kassernes medlemskreds til at være personer, som efter deres økonomiske forhold ikke kan blive nydende medlemmer af de anerkendte sygekasser, og tillige gælder regler, som sikrer, at ethvert medlem af den offentlige sygeforsikring, når han passerer sygekassegrænsen, kan forlange sig overført fra det ene system af kasser til det andet system af kasser.

Lovgivningen har således altid placeret fortsættelsessygekasserne som et led i den offentlige sygeforsikring, og de har også faktisk hele tiden siden deres oprettelse fungeret således.

Imidlertid er fortsættelsessygekasserne juridisk opbygget som selvstændige foreninger. Derfor er der ikke i lovforslaget stillet noget forslag om, at der tvungent skulle gennemføres en overførelse af fort-

sættelsessygekassernes formuer til sygekasserne, men det er fundet naturligt, at de her foreliggende forhold søges ordnet ved forhandling, en forhandling, som måtte sigte mod en aftale, ikke blot om overførelse af fortsættelsessygekassernes nydende medlemsbestand eller dele heraf til de respektive sygekasser og om hel eller delvis overførelse af formueandele, men tillige måtte sigte mod sygekassernes overtagelse af fortsættelsessygekassernes administrationskontorer, arkiver m. v. og om overførelse af personale, overtagelse af pensionsforpligtelser o. lign.

Lovforslagets overgangsbestemmelser går på denne baggrund ud på, at man i en overgangstid opretholder den nuværende statskontrolordning og reglerne om dennes betydning. Det vil sige, at medlemmerne af fortsættelsessygekasserne i en overgangstid, der kan blive op imod 3 år, vil være fritaget for pligten til bidragydende medlemskab i sygekasserne og vil bevare retten til overgang fra fortsættelsessygekasserne til sygekasserne efter de gældende overflytningsregler.

Hvis en aftale om en overførelse ikke er kommet i stand inden en periode på 2 år, må der tages skridt til at ordne medlemmernes forhold til den offentlige sygeforsikring på basis af den nye lovgivning. Reglen herom pålægger dog socialministeren pligt til først at optage kontakt med forhandlingsparterne, men såfremt der heller ikke herved opnås et positivt resultat, skal ministeren med en rimelig frist sætte pligten til det bidragydende medlemskab i kraft og bringe retten til overgang til nydende medlemskab i sygekasserne uden nogen ventetid til ophør for dem, som er forblevet i fortsættelsessygekasserne, og som ikke ønsker at overgå til at være nydende medlemmer i sygekasserne.

Det er imidlertid mit håb, at alle de her foreliggende spørgsmål vil finde deres løsning ved forhandling mellem sygekasser og fortsættelsessygekasser.

I dagspressen er det allerede — omend på et alt for spinkelt grundlag — livligt dis-